

жели да прикаже „апсурдност egzистенције у друштвима кон-
тролисаних од свемоћних појединаца”.²⁹

Овако изложен садржај *Дугог живота краља Освалда* показује да је било разумљиво што су неки позоришни критичари писали о Лукићу као о класицисти (то уверење не илуструје само то што пише „прозирним, строго контролисаним језиком прецизно усмерене мисли” и што користи фрагменте класичног хомерског мита), па и то што су сви „лутали” у одређивању жанра његових драмских дела. Када је реч о *Дугом животу краља Освалда*, било је најмање тешкоћа, јер су критичари, ако су разматрали питање жанра, прихватили одредницу *фарса* за коју се определио аутор. Заслужује пажњу разматрање Владимира Стаменковића да ово дело није *фарса* у класичном смислу и да се у њему налазе и особености комада из XVII столећа, такзованих маски (*masques*). Међутим, Стаменковић добро зна да у маскама спектакл и сјај приказа засенчују изговорене речи и да се те апстрактне алегорије обавезно завршавају победом Доброте и Лепоте над Злом, што није случај с овом Лукићевом фарсом. Оцењујући комад у целини, он је тачно запазио да у њему долази до изражаја Лукићев „априорни песимизам у односу на улогу појединца у историји”.³⁰

Премијеру фарсе *Дуги живот краља Освалда*, на Малој сцени Народног позоришта, коментарисали су сви тада активни позоришни критичари Београда. Од тих приказа и данас заслужује да се помене, због своје неконвенционалности, текст Дејана Ђурковића. И то, нарочито, један фрагмент. Запазивши да су на премијери, у три степенаста реда, биле распоређене познате личности из сталеза политичких, јавних и културних радника, Ђурковић је приметио да иза престола краља Освалда, очи у очи са централним делом гледалишта, стоји огромно огледало и бездушно одликава сваког појединца или појединку из почасних Редова. Схватио је, најпре, „да припремљено суђење неком фиктивном краљу само камуфлира стварни процес онима у огледалу”, да би, после лутцидне анализе, с удахом констатовао да су се током представе „и они на сцени и ми у гледалишту одлично заједно: заједно смо терали шегу с краљем Освалдом, а на огледалу се временом заборавило”.³¹

²⁹ Владимир Стаменковић, *Исто*, 9.

³⁰ *Исто*, 10.

³¹ Дејан Ђурковић, *Исто*.